Ч. 89. Пятниця 7 мая (24 цьвітня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Уздоровлене краєвих фінансів. — Справи парляментарні. — З Угорщини. — Положене в Туреччині.

На передвчерашнім засіданю палати послів принято в другім і третім читаню закон про упрaвильнене часу праці в торговельнім промислі.

В голосованю відкинено внесеня комісиї, яке признає відпочинок без перерви найменше 11 і пів години, а для спедицийних візників 10 і пів години, а принято внесене меншости, що в торговельнім і спедицийнім промислі найменший відпочинок має тревати 11 годин.

Відтак принято инші постанови закона з малими змінами комісийного реферату.

Опісля приступила палата до першого читаня законів: про підвисшене податку від пива і горівки та про санацию краєвих фінансів.

Перший говорив пос. Фідлер (молодочех, б. міністер). Бесідник вказав на те, що недобір в краєвих буджетах походить головно із занадто великих видатків на шкільництво та з тягарів, наложених державою на краї, як прим. мелiорация, реґуляция рік, санітарні та гуманітарні справи і т. д. Держава не дбала про фінансові засоби для країв. Бесідник відпер замiт, немов би краї не сповняли своїх суспільних завдань і вказав на те, що шкільництво і санітарні та гуманітарні справи ведуть краї взірцево. Тож зовсім несправедливий закид, немов би сойми вели клясову, а зокрема аґрарну політику. Фінансовий стан правительства на перший погляд має щось принадного, бо Чехія має одержати 31 мілїонів, а Моравія 12 мілїонів корон, але підвисшене податку від пива було би для Чехії найбільшим ударом. Так само підвисшене тариф. Сума, обіцяна для Чехії не вистарчає на покрите дефіциту. Для санациї краєвих фінансів повинна держава перенятн на себе частину шкільних видатків. Без повного уздоровленя краєвих фінансів не можна говорити про підвисшене податку від пива.

Пос. Штайнвендер (нім. люд.) висловлював сумніви що до правительственних предложень і сказав, що они не вистануть ані на санацию краєвих фінансів ані на санацию державного буджету. Бесідник звертає ся против сего, аби краям відбирано право покривати видатки так, як они уважають за відповідне.

Пос. Фрайндліх заявив ся іменем социялїстів рішучо против нових податкових предложень, котрі уважає безоглядним замахом на кишеню робучої кляси.

Пос. Зайдель заявляє ся іменем німецких аґраріїв против підвисшеня податку від пива і горівки.

Пос. Лукашевич витає взагалі акцию правительства, але як заступник селяньского населеня рішучо заявляє ся против підвисшеня податку від горівки; своє остаточне становище супротив правительственних предложень робить Русини завнсимим від уступок правительства.

Пос. Халюпка (ческ. аґр.) називає предложене фіскальним і поборює его з автономічного і економічного становища.

Пос. Горноф (ческ. соц.-дем.) відкидає предложене, бо оно обтяжує широкі маси населення.

Слідуюче засідане в пятницю о 11 год перед полуднем.

Моравский краєвий видїл звернув ся з меморияло̂м до міністерства скарбу в справі правительственного предложеня про санацию краєвих фінансів. Рівночасно вислано сей меморияд всім моравским послам до державної ради, щоби вже в першім читаню могли оберігати становище краєвого видїлу. Також по-

Жорстокість.

З француского — Оссіта.

(Конець).

Сент-Джон зажмурив очи потапаючи в споминах. Він знов переживав той одинокий місяць свого житя, той дивний місяць без завтра, зовсім не подібний до всего, що переживав він доси. Він любив ві, любив безумно, і ще й доси не перестав любити. А про те Бог один знає, який легкомисний був отсей де Трасі. Єго завсігди дуже пестили всюди, бо у него було лице дуже вродливе, а особливо крайна байдужність. Через те ні одна красуня не бувала для него недоступною і ніколи він не любив одну жінку довше, як 15 днів, а дуже рідко любив на раз лиш одну. Аж отся нагнула его в ярмо!

Все у неї подобалось єму до страти розуму, а особливо чарувала его еї супокійна байдужність, не штучна, але зовсім щира. Він переконав ся, що вона інтеліґентна в дуже високій мірі.

Перший раз, коли він заговорив їй про свою любов, она усьміхнула ся тим своїм сьміхом мимовільно троха ущипливим, а потім промовила:

— Як би се була правда, то се було-б сумно. Але що се неправда, то ви преспокійно могли ощадити собі сего клопоту і не вважати мене за таку глупеньку, щоб я повірила сему.

Але в тих словах „як би се була правда" чуло ся стілько болю, що він не сьмів довше настоювати на неї. Иншим разом она відповіла єму:

— Не псуйте-ж нашої гарної гармонії душ. Знаєте добре — добра леді Честер упередила вас — що зо мною не порадите нічого.... н а в і т ь в и.

От так він закохав ся в ній зовсім на серіо. Она здобула его, отся жінка, без ніяких заходів, мов якимись чарами; она прикріпила его легкокриле серце своєю холодностію, так як прикріплюють метелика на шпильці. Она не позволяла ніколи, щоб він говорив їй про свою любов. Зрештою она була у всьому така добра, така ласкава для него, і то для него одного!... Она розуміла все, відчувала штуку особисто, глубоко, оріґінально, не з чужих слів, і з тим усім була так дивно хороша!

По місяци она виїхала з Фльоренциї.

День перед виїздом у них була остатня стріча. Се було вечером. Они звільна проходжували ся в теплім повітрі. Він говорив дуже швидко, жалібно, понурими, урваними фразами.

— Коли побачу вас знов? Де буду міг бачити вас?

Она не відповідала. Она йшла обік него і, бачилось, не чула его слів, а еї очи мали такий вираз, немов би она була душею десь далеко.

— Ах, Боже мій! Не можу повірити сьому. Завтра, завтра вас не буде тут! Не побачу вас тут, ви не будете говорити до мене, не будете усьміхати ся до мене! Але-ж се страшно, страшно! Що я робитиму?

І він запитав нараз:

— Не вже ви ніколи, ніколи не полюбите мене?

Она подумала хвильку, а потім промовила сумним, троха втомленим голосом:

— Коли б я могла любити кого небудь, то певно полюбила б вас. Але, бачите, я не можу вірити в любов, не можу любити. Я богато роздивляла ся довкола себе, ще малою дівчиною... Моя мати була дуже нещаслива, і той, кого она любила, знівечив еї житя. Всюди я бачила тілько еґоізм, що прикриває ся маскою любови, і все се була тілько пародия, бачите!.. Я допевнила ся, що все те таке погане, таке брутальне... як би ви знали!... і таке фальшиве! І звільна я дійшла до переконаня, що любов така, яку бачу в своїх мріях, не істнує зовсім. Я зрозуміла, що завсігди одно з двох мусить терпіти, що тілько лихі жінки бувають щасливі, тілько такі, що не мають серця і заставляють инших плакати — а я не маю в собі материялу на таку лиху жінку. От тим то я ніколи не хотіла особистого досьвіду, бо страшенно бою ся терпіня — воліла-б далеко краще вмерти від разу. І так само я дуже бою ся зробити лихо комусь иншому. Ні за що в сьвіті я не хотіла б бути ані жертвою, ані катом. Оттим то я зробила себе зовсім байдужною, замкнула своє серце проти всяких любощів, полюбила тілько штуку і думку — і може ще себе саму. Здібність до любови завмер-

відомив краєвий виділ і ческий виділ про підпринятий крок.

В меморияльї сказано, що запропонованого закона про санацию краєвих фінансів не може Морава приняти, бо не може дати запоруки, що видатки покриють ся приходами. Краєвий виділ уважає, що найкрасше було би оставити краям дотеперішний податок від пива, бо кошти стяганя сего податку суть мінімальні, а стяганє відбуває ся без закиду. Дальше слїд би передати краям надвишки приходу з особисто-доходового податку, останок приходів з 1906 до 1908 р. та підвисшити податок від горівки о 60 сот. від лїтри, з чого 50 сот. мали би одержати краї. Розділ треба би перевести після консумциї. Але держава може уздоровити краєві фінанси і в той спосіб, що перебере на себе половину платнї всїх чинних і емеритованих учителїв, а дальше возьме в свій заряд моравскі реальні школи і вкінци вставляти буде щорічно до державного буджету відповідні квоти на будову доріг, меліорацию та водне будівництво на Мораві, з виімком каналів.

Одна з віденьских кореспонденций звіщає, що передвчерашна рада міністрів уложила остаточну проґраму праць посольскої палати. Правительство буде домагати ся полагодженя на сесиї перед феринми законів про положенє державних доходів: отже законів про пиво, спірітус, розділ фондів між краї і закона про „управильненє і нагляд краєвих буджетів“. Правительство думає, що ті закони можна буде ще в сїм тиждни відослати до осібної комісиї. Др. Білиньский числить ся з тим, що его начерки будуть змінені. Правительство не думає налягати на переведенє предложеня про анексию, позаяк по дипльоматичнім полагодженю не уважають спільні міністри наглою сеї справи. Про виготовленє буджету на 1909 р., хоть би в комісиї, нїхто не думає; ухвалена буде лише провізория. Полишає ся ще до полагодженя торговельний договір з Румунією і закон про льокальні зелїзниці.

„N. fr. Presse“ довідує ся з Будапешту, що в добре поінформованих угорских кругах впевняють, що цїсар заявить підчас послуханя угорских політиків, що не згодив би ся на піддане управи виключно в руки сторонництва независимців. Коли би не можна було иншим способом розвязати положеня, то волїв би дорогою нових виборів запитати край про его волю. Нові вибори перевів би кабінет, утворений зі сторонництв, що стоять при проґрамі з 1867 року.

Б. міністер судівництва Польоні виступає яко протектор др. Векерлього і промовляє за утворенєм кабінету з независимців під проводом Векерлього. Він домагає ся, щоби рішено банкове питанє а відрочено виборчу реформу і виключає всяку злуку сторонництв. Наколи Польоні промовляє за кабінетом независимців з Векерльом на чолї, котрий все виступає яко прихильник проґрами з 1867 р., то се кидає дивне сьвітло на відносини угорскі. Виходило би з того, що ріжниці між прихильниками проґрами з 1867 а 1848 властиво нема ніякої.

В Туреччині відбула ся вчера тайна кабінету. Гільмі паша, котрому онегди в ночи жертвувано утворенє нового кабінету, приймив везират і уложив листу нового кабінету. До нового міністерства увійде трех нових членів, прочі полишать ся з старого кабінету.

Начальний командант солуньскої армії Магмуд Шефкет паша, видав до населеня оповіщенє, в котрім взиває его, аби до пятьох днів видало оружиє, укрите в домах. По тім реченци буде переведена ревізия по домах, а ті, у котрих буде найдене оружиє, будуть уважані за революционістів і поставлені перед военний суд. Передено також инші зарядженя, стоячі в звязи зі станом облоги і то в порозуміню з міністром справ внутрішних, котрий розвиває незвичайно енерґічну діяльність. Спокій в містї і околици не нарушений.

Австро угорский амбасадор в Константинополи повідомив турецке правительство, що дня 10 с. м. буде Туреччині в банку Отоманьскім виплачена сума $2^1/_2$ міліона фунтів турецких, яко перша рата відшкодованя за анексию Босни і Герцеґовини.

Новинки.

Львів, дня 6-го мая 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував: судиєю повітовим в Чернівцях судию Казимира Лайдлера в Заставній; судиями авскультантів: Войтіха Човницкого для Садаґури; Дим. Бальмозія для Сторожинця, дра Як. Рабля для Вижниці і Йос. Сяшка для Заставної.

— **Дирекция ц. к. ґімназиї** з руским викладовим язиком в Перемишли подає отсим до відома, що письменний іспит зрілости відбуде ся в днях 10—12 мая 1909. Приватисти (стки) і ученики, торік репробовані, мають зголоситись в дирекциї найдальше дня 9 мая с. р. Приватисти (-стки) складають по 50 К, ученики репробовані по 20 К такси.

— **Пропали без слїду.** Іван Кухар, син Василя Кухаря, господаря в Угерска к. Стрия, практикант в „Народній Торговли“ в Стрию пропав без слїду дня 14 цьвітня с. р. Хлопець має 12 лїт, есть малого росту, волосє русяве. Познак ніяких. Всяку відомість просить батько подати до Угерска почта в місци. — Александер Ляско, ем. нар. учитель лїт 36, вийшов з дому своєї матери в Навариї під Львовом ще дня 12 цьвітня с. р. і до нинї не вернув. Пропавший був хорий на умі. Близші вісти подати до уряду парохіяльного в Навариї.

— **Вістки з Канади.** Редакцию „Канадийского Фармера“ у Вінніпезї обняв від половини цьвітня п. Аполінарий Новак, що був доси її співробітником. Дотеперішний єї співробітник З. Бичиньский виїхав до Альберти. Дня 15 м. м. співробітники „К. Фармера“ разом із співробітниками одної шведскої часописи, що містить ся в тім самім будинку, попрощали его спільним вечером. — В однім з вінніпеґских театрів виступає кілька акторів і акторок в україньскій ноші. Танцюють козака та співають україньскі пісні. Найбільше одушевляють ся Анґлїйцї піснею „Віють вітри, віють буйні“. Публика не хоче просто пускати зі сцени „російских акторів з самого Петербурга“. Управителем сеї трупи є якийсь Макаренко. — Товариство „Просьвіта“ у Вінніпезї дає ряд публичних дебат. Дня 18 м. м. дебатовано на тему: Чи краще, щоби Канада була незалежною державою, чи такою, як є тепер.

— **Дощі, снїги, громи і повінь.** Такої весни, як сегорічна, хиба ще не бувало, а коли була подібна, то може колись дуже а дуже давно. Се не май а хиба послїдні днї давнїйшого колись марта або перші цьвітня. Нинї зрана паде у Львові для відміни снїг з дощем і значно постуденїло. Страшнїйший був однак вчерашний день для жителїв міста Львова. Вчера рано около 9 години була страшенна злива з громами. Громи били раз по раз і були так сильні, що декотрі доми трясли ся мов би від землетрясеня. В сторонї як площа Галицка і Бернардиньска та улиці Валова, Сербска і Собіского появив ся грім в видї огненної кулї та сипав искри на проводи телефонічні. Улицями тими летїв грім, полишаючи по собі слїди

ла в моїм серці. Я не можу — розумієте? — не можу! Зрештою на мій погляд житє не дуже то й цікаве...

Він дивив ся на неї з великим смутком. Єму здавало ся, що чує промову покійника, а тим покійником було єї серце. Вкінци він промовив:

— Все те правда, що ви думаєте про любов, правда взагалї... Але-ж Богом кленусь ся вам, я люблю вас! Я радо вмер би за вас.

Она усьміхнула ся своїм дуже дивним усьміхом.

— Як би то було небезпечно, коли-б я повірила — промовила ледво чутно. — Що маю зробити, щоб ви повірили?

Они дійшли до Понте Веккіо і оперли ся ліктями, на поруче, обернувши ся плечима до прохожих.

— Добре — мовила она — я скажу вам. Сьогодня маємо 7 цьвітня. За рік приходьте на се саме місце, о сїй самій годинї — і я прийду — і тодї скажу вам — скажу вам, чи можу любити вас...

— А до того часу?

— Ви не побачите мене, не повиннї писати менї. До побаченя, Сент-Джон, або може: прощайте! Я прийду на певно, хиба-б умерла.

І она пішла своїм чарівним ходом. Він бачив ще єї сукню в синї смужки дуже простеньку, а вкінци бачив, як сонишне проміве заломлювало ся в єї золотистому волосю.

Пів до семої! Ні, она не прийде! Все пропало!

Великий, пекучий біль звільна опановував его, погашуючи промінчик за промінчиком надії, що блимала ще в души. Она сказала: „Прийду на певно“ — а одна з єї хиб була та, що не брехала нїколи.

От тим то він нїколи не сумнївав ся, що она прийде; одного тільки він боян ся, перед одним тремтїв — яку відповідь почує від неї. Але поперед всего він бажав, щоб она прийшла. Побачити, побачити єї! побачити єї високу, ненаглядну, незрівнану постать, єї синї, сумовиті очи, єї рот з ущипливою усьмішкою. Побачити єї! Ох, раз і ще побачити єї, навіть хоч би она мала потім знівечити всї его мрії, так як чоловік нівечить квітку в пальцях.

Бо він не забув про неї анї на хвильку. Він піддав ся, не силкував ся побачити єї весь рік, але его любов лишила ся така сама, незмінна, глибока і могутна. Ах, недовірлива! Тепер она буде могла повірити, повірити в его любов! Він був гідний єї!

Він стиснув голову долонями, щоб опанувати бурхливе чуте. Змеркало ся. Повищерблювані доми набрали понурого вигляду, немов дразнили его якимись поганими пиками. Віяло холодом.

Нараз чиясь руска спочила на его рамени. Він похитнув ся, обернув ся і побачив ґрафа Лябрікоті.

— А, Сент-Джон! Ти у Фльоренциї! А я й не знав нічого. Що ти пороблявш тут?

Трасі, що не був би навіть мусї зробив нічого злого, почувзв в собі охоту вбити сего пана. Лябрікоті так похилив ся на поруче — вода була так близько — а она певно ось-ось надійде. Та про те він буркнув:

— Я приїхав сьогоднї рано.

— Ах, дуже добре, все вияснено! — промовив Італїянець і поплескав его по плечі на знак особливого вдоволеня.

— Ах, але ти ще не знаєш сумної новини!

Сент Джон запитав з невдоволеним видом, посилаючи до чорта пана Лябрікоті з его новиною — що скаже она, коли побачив его в розмові з отсим туманом! — бо тепер він знав на певно, що она прийде — і як він міг сумнївати ся про се хоч би на хвилину!

— Щож се за сумна новина? — запитав Сент-Джон.

Сей відповів:

— Пригадуєш собі гарну ґрафиню де Клев? Еге! Отже она прибула вчера до Фльоренциї, а сьогоднї рано вмерла.

На видокрузї погасло сонце. Запала ніч. І в тій хвилї єму видало ся, що его серце так згасло, нагло, так як коли би хто здмухнув сьвічку.

знищеня у вікнах домів. Найбільше потерпів триповерховий дім на розі ул. Валової ч. 15 і ул. Сербскої, де з вікон вилетіло більше як сто шиб. Серед жителів того дому настав був страшенний переполох і они з криком почали були втікати, гадаючи, що дім завалить ся, бо так страшно затряс ся був від грому. Рівночасно випали шиби у вікнах домів при ул. Сербскій ч. 10 і в домі напротив ч. 17, дальше в домах під числами 18, 33, 35, 39 і 43 при ул. Собіского, наконець в кількох домах при площі Векслярскій і під ч. 29, 31 і 33 при ул. Боімів. Жителі площі Галицкої і площі Векслярскої оповідають, що виділи огненну кулю, як она летіла в надзвичайною скоростию у воздусї у висоті більше менше третого поверха. Крамарці Етлї Ґріффель, що ішла під ту пору сербскою улицею, попарило сильно ліву руку, в котрій держала ключ, а крім того ще й спаралїжувало руку. Поготівля ратункова подала їй першої помочи.

В тім самім часї вдарив грім у вежу костела ОО. Бернардинів. З вікон на вежи вилетїло кілька шиб, а хрест на вершку похилив ся в сторону ул. Валової. Також у вежу костела сьв. Мартина вдарив грім. Головно били громи у всхідно-полудневій части Львова. В тій стороні ушкодило множество проводів телефонїчних і електричних. В будинку при ул. Личаківскій ч. 3, де літоґрафія пана Наймана, в наслїдок зіпсованя проводів електричних станув в одній хвили мотор і устав рух машин літоґрафічних. В льокали міского фізикату запалило ся нагло електричне сьвітло. В декотрих льокалях, де знаходять ся телефони, блиснула искра електрична. В тій части міста попсувало ся звиш 200 телефонів. На міскій пожарни, де знаходить ся централья міских телефонів на 100 получень, попсувало 88. Зіпсувало також і перервало телефонїчне сполучене з Золочевом.

Рівночасно надходять вісти з ріжних сторін краю о страшенних зливах, від котрих настали повени. Недосить, що в наслїдок дощів і студени не можна в поли нічого робити і найважнїйші роботи треба було застановити, але ще тепер і вода многі сторони так позаливала, що майже цілому краєви грозить велике нещастє. Від наочного сьвідка довідуємо ся, що в сторонах коло Стрия, Болехова і Долини многі поля стоять під водою. Ріка Стрий під Стриєм розлила широко свої води. Двістер під Галичем і обі Бистриці під Станиславовом так прибули, що грозять повению. Так само прибули дуже: Сян під Перемишлем, Вяр і Стрвяж прибули так само дуже значно. З Бахора наспіла нинї в полудне така коротка але застрашаюча вість: Сян виступив нагло з берегів і залив кілька тисячів морґів поля, сіножатий і пасовиск. Настало нещастє більших розмірів.

Майже зі всіх провінций австрийских надходять вісти о студени, страшенних бурях і зливах. В Альпах настали заметелї снїгові, а в Босні упали також великі снїги. З Угорщини доносять о великих зливах і наставших з тої причини повенях.

— Огнї. Межи Полоничами а Богданівкою в перемишляньскім повіті згоріло онгди около 300 морґів лїса. Лїс належав до п. Богдана, властителя Богданівки і Задвіря. При ратунку знаменито справив ся пожарний стяг „Сокола“ з Задвіря, перетявши пожарови приступ до села Богданівки. Инакше була би Богданівка вигоріла до тла, бо лїс окружає єї з двох сторін. — В Ходорові згоріло дня 3 с. м. 14 домів жидівских. Підчас пожежі впав з даху якийсь робітник зелїзничий і потовк ся сильно. Шкода єсть значна, особливо у торговельника збіжем Бера, котрому згорів цілий маґазин необезпечений.

В селї Завишин під Сокалем в ночи з дня 4 на 5 с. м. підчас сильної бурі вдарив грім в одну хату і запалив єї а вихор перекинув огонь на сусїдні хати, внаслїдок чого згоріло 12 загород господарских. З погорівших будинків ледви три чи чотири були асекуровані. Згоріли також дві безроги. Нещастє се єсть тим більше, що погоріли майже самі найбіднїйші господарі. — Ві второк вечером підчас бурі вдарив грім в один із закопів в Тустановичах і спричинив грізну пожежу. Згорів закіп „Нафта ч. 2“, один із найбільших, котрий давав на день по 50 ваґонів кипячки. Крім того займили ся кождий окремо від грому закопи „Труи-Вальтер“, „Ґаліция-Альфред“ і „Дембовский“, даючі по 30 ваґонів на деня, „Вільно 2“, „Роґе“ „Berg-Ölwerke“. Всї ті закопи давали разом около 150 ваґонів ропи на день.

Телеґрами.

Відень 6 мая. На нинїшнім засїданю комісиї босаньскої обговорювано дальше справу босаньского банку рільничого. Пос. Крек заявив, що правительство поступало против однодушного вотум парляменту. Дїяльність того банку не єсть нічим иншим як анексиєю Босни через Угорщину. В Боснї скажуть тепер, що Австрия і Цїсар Австрийский купили Босну від Туреччини, а тепер продають єї Мадярам. А найсумнїйше в тім то, що славяньский мінїстер скарбу заіймив в сїй справі таке становище, якого не заняв би мінїстер Німець.

Тегеран 6 мая. 250 націоналїстів з Решт впало вчера нагло до Касім. Залога ставила опір, а відтак з обох сторін перестали стріляти. По стороні войска було 200 убитих, а 100 піддало ся. Націоналїсти мали 3 убитих.

Петербург 6 мая. Проводир фракциї умірної правиці в думі заявив в розмові з дневникарями, що небавом треба сподївати ся важних справ у внутрішній полїтиці. Крайні реакціонїсти задумують предложити Столипинови по повороті з урльопу услівя трудні до принятя. Можливе єсть розвязане палати і нова зміна закона виборчого.

Константинополь 6 мая. Вчера приїхав тут кедив єгипетский.

Петербург 6 мая. Ходить чутка, що Столипін має позістати на становищи мінїстра справ внутрішних а намістник Кавказу, кн. Воронцов Дашков буде іменований канцлєром. Намістником Кавказу має стати вел. князь Николай Николаєвич.

Константинополь 6 мая. Новий кабінет можна назвати чисто парляментарним і добре дібраним. Молодотурецкий посол Ріфаат єсть дальше мінїстром справ заграничних.

Тебріс 6 мая. „Енджумен“ одержав телеґрафічне повідомлене о наданю конституциї. Перший раз від двох лїт обходжено нинї торжество уродин шаха. Місто було ілюміноване.

Курс львівский.

Дня 6-го мая 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	584·—	594·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390 —	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	558·—	564·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·20
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·50	95·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94 20	94·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·60	98·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·90	100·60
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·50	94·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·90	95 60
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·30	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	100·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·50	54·50
Угорскі черв. хреста . .	30·—	34·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	65·—	71·—
Базиліка 10 кор. . .	21·—	23·—
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).